

vises til Aviser, saa at hvis Loven skulde udvides til Færøerne, maatte man, istedetfor Beskjendtgjørelse gennem Aviserne, sætte Beskjendtgjørelse ved Kirkestevne, eller hvad der ellers er den brugelige Beskjendtgjørelse der. Det er jo imidlertid ubetydelige Ændringer, som man vilde kunne foretage ved 3die Behandling, hvis man overhovedet vil udvide Loven til Færøerne. Jeg skal derfor ganske henstille denne Sag til det høitærede Thing.

Justitsministeren: Det er ganske rigtigt, at selv om man bestemmer sig til at beholde Thingslæsningen for Færøernes Vedkommende, er der nogle andre Bestemmelser at tage, men det er ikke Andet, end hvad der allerede stete ved Plakat af 10de April 1841, thi den har en Bestemmelse om, at hvor den Paaagjældende hører til Landalmuen, træder Rækning ved Kirkestevne i Stedet for Indførelse i Aviserne, saa der har man et Forbillede i den almindelige danske Lovgivning.

Tobiesen: Jeg har bedet om Ordet for at gøre en lille Genstilling til det høitærede Udvalg med Anmodning om, at mine Uttringer maa blive tagne under Overveelse mellem 2den og 3die Behandling. Det er med Hensyn til Begyndelsen af § 3, hvor det hedder, at „Arv, som under Konkursen maatte tilfalde Skyldneren, kan Boet tiltræde, dog at Arveboet behandles af Skifteretten, saaledes at Gjældsansvar undgaas“. Det forekommer mig nu at være en noget streng Bestemmelse mod Medarvingerne, at Boet, fordi den ene af Arvingerne er under Konkurs, nødvendigvis skal behandles af Skifteretten. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, er det en Ret for myndige og tilstedeværende Arvinger selv at overtage Boet og Skiftet; de svare vel Arveafgift til Staten, men ikke Skifteomkostninger, idet Boets Administration og Skifteforretningen udføres af dem selv. Det forekommer mig derfor, at der i alt Fald turde være en Anledning til at stille Sagen saaledes, at naar Medarvingerne vilde indstaa Konkursboet for, at der ikke resulterer Gjældsansvar for Boet af deres Skifteforvaltning,

saa maatte de kunne stifte selv uden Skifterettens Mellemkomst. En Pligt for Arvingerne til at overdrage Boet til offentlig Skifte, blot fordi en Medarving er under Konkurs, synes mig at være en noget streng Fordring. Jeg skal henstille til Overveelse, om der ikke kunde være Anledning til ved en Tilspøining at gjøre Forholdet noget mildere for Medarvingerne.

Melchior: Jeg finder Anledning til at gøre en Bemærkning ved Forslaget under Nr. 5 til § 15. Kapitlet om Retshandlers Afkræftelse vil jo først senere komme under Forhandling, og jeg skal derfor heller ikke paa dette Stadium udtale mig derom, om end Ændringsforslaget henviser til en Paragraf i dette Kapitel, nemlig § 24. Jeg erkjender meget vel, at hvis denne Paragraf skulde blive forkastet, saa vil den Urigtighed i § 15, der vilde fremkomme ved Vedtagelsen af dette Ændringsforslag, kunne rettes ved 3die Behandling; men det forekommer mig i det Hele ikke ønskelig, at man vedtager Ændringsforslaget paa det nuværende Stadium. Det gaar jo nemlig ud paa at sige, at blandt Debitorerne til Boet ville ogsaa de kunne hemegnes, som vidende om Falliten, have modtaget en dem tilkommende Betaling, og at de end ikke skulle have Ret til at faae deres Modfordringer kompenserede. I det Mindste har jeg opfattet Forholdet saaledes, og det forekommer mig da, at en saadan Bestemmelse i og for sig ikke er hensigtsmæssig. At Ordet „ovrigt“ i 2den Linie af § 15 udgaar kan jeg ikke have Noget at erindre imod, men jeg vil dog stemme mod Ændringsforslaget.

Formanden: Det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem yttrede, at Ændringsforslaget under Nr. 5 forudsætter, at § 24 bliver staaende i Lovforslaget; men det kan jo ikke være anderledes, end at der kan komme saadanne Tilfælde, der ville nødvendiggiøre Rettelser i Loven ved 3die Behandling.

Müller: Det har glædet mig at høre, at den høitærede Justitsminister har taget under Overveelse, hvorvidt dette Lovforslag